

Luku 1 Aaron istui Hamptonin tavernan nurkkapöydässä ja kuunteli ihmisten laulua. Oli Joshin kaksikymmentäyksi vuotis juhlat ja tavernaan oli kokoontunut noin kahdenkymmenen ihmisen joukko. Lähinnä Joshin ystäviä ja sukulaisia, mutta oli sinne päästetty muutama vanhempi vakioasiakaskin sisään vaikka oli yksityinen tilaisuus. Tavernan mukava työntekijä, Monica ei ilmeisesti halunnut menettää niitä muutamaa asiakasta jotka rahoittivat tavernan toiminnan. Hän seisoi nytkin tiskin takana ja katseli juhliivia ihmisiä leveä hymy kasvoillaan. Aaron ei osallistunut lauluun. Hän ei ole ollut juhlahimisiä sitten kuudennen syntymäpäivänsä. Juhlat toivat aina hänen mieleen hänen äidin kuoleman. Sen lisäksi häntä ahdisti suuret ihmisjoukot ja hän vältteli tilaisuuksia missä oli paljon ihmisiä. Tänä iltana hän oli kuitenkin tehnyt poikkeuksen. Oli sentään hänen parhaan ystävän syntymäpäivät. Laulun loputtua kaikki alkoivat taputtamaan, mihin Aaronkin yhtyi. Hän ihmetteli, miten Josh ei ollut vaivaantunut, vaikka oli niin suuren ihmisjoukon huomion keskipisteenä. Aaronilta itseltään olisi luultavasti lähtenyt taju. Hän tykkäsi lymytä sivussa. Varjoissa, missä kukaan ei häirinnyt häntä tai nähnyt hänen valkoisia hiuksia. Hän tykkäsi peittää ne hupulla, sillä piti niitä liian erikoisina. Kun taputus lakkasi, Monica nosti tiskin alta esiin suuren perinteisen juhlakakun ja lähti kantamaan sitä Joshin luokse, joka istui rennosti hymyillen suuren ringin keskellä. Rinki hajosi hetkeksi Monican viedessä kakkua Joshin luokse, mutta sulkeutui sitten taas hänen poistuessa paikalta. Joshin nenän alla oli nyt suuri kakku, minkä päällä oli kaksikymmentäyksi kynttilää. "Toivo jotain kulta." Sanoi hänen punatukkainen tyttöystävä kuuluvasti kuiskaten. Amanda antoi Joshille nopean suukon poskelle ja astui sitten askelen kauemmas. Josh veti syvään henkeä ja puhalsi kynttilät sammuksiin. Ihmisten taputtaessa ilmaan jäi roikkumaan savukiehkuroita sekä sammuneiden kynttilöiden tuoksu. Josh nappasi tarjottimelta kakkulapion ja leikkasi sillä ensimmäisenä suuren palan kakkua. "Näyttää hyvältä." Hän sanoi ja katsoi kakkupalaa vesikielellä. Ennen kuin hän ehti ojentaa kakkulapion Amandalle yksi vakioasiakkaista änkesi ringin läpi kakulle. "Antakaas vähän minullekin!" Suuri vatsainen mies sanoi ja tarttui kakkulapioon. "Kauhea nälkä." Hän lisäsi leikatessaan Joshin palaakin suuremman palan kakkua. Siitä riittäisi ainakin melkein kaikille, jos muut ottaisivat kakkua kohtuudella. Sen verran suuren kakun Monica oli juhlijoille väsäntyt. Lähtiessään takaisin omalle paikalleen vakioasiakas taputti Joshin päätä. Aaron ei pystynyt olemaan irvistämättä näylle. Jos joku tulisi niin lähelle häntä yllättäen hän sekoaisi, mutta Josh ei näyttänyt huomaavan koko asiaa. Siinä he olivat aina olleet erilaisia. Aaron oli Hamptonin kylän musta lammas, ja Josh oli kaikkien kaveri. Aaron hypisteli kultaista lintukorua, mikä roikkui hänen kaulallaan samalla, kun muutkin juhlijat hajaantuivat kakkupalojen kanssa ympäri tavernaa pienempiin porukoihin. Aaron oli pysynyt päätöksessään jo neljätoista vuotta. Hän ei ole ottanut korua pois kaulaltaan hetkeksikään. Ei peseytyessään eikä nukkuessaan. Se oli mustan rasian kanssa ainoa muistoesine, mikä hänellä oli hänen äidistä. Hän ei ole saanut pientä rasiaa auki. Hän ei tiennyt vielääkään, mitä sen sisällä oli. Syötyään oman kakkupalansa Aaron meni istumaan yksin tavernan tiskin äärelle. Josh oli käynyt pyytämässä häntä mukaan tietovisa peliin, mutta hän oli kieltäytynyt. Ei ollut uutinen Hamptonin kylässä, että Aaron ei ollut kaikkein terävin puukko tupessa. Se oli kuitenkin vain yksi niistä monista syistä, miksi hän ei halunnut osallistua peliin. Suurin syy oli se, että hän tunsu itsensä muiden seurassa ulkopuoliseksi. Kaikilla muilla Joshin ystävillä oli rahaa ja joku hyvä työpaikka. Aaronilla oli rahaa, mutta ei töitä. Hän ei ollut vielä löytänyt mitään mistä hän pitäisi ja missä hän olisi hyvä. Ainoat henkilöt joiden seurassa hänestä ei tuntunut ulkopuoliselta, olivat Josh ja Monica. Aaron ei tuntenut Monicaa yhtä hyvin kuin Joshia, mutta jokin hänessä oli samaan aikaan tuttua ja turvallista. Ei Aaron ollut häneen ihastunut tai rakastunut, mutta jokin hänessä oli erilaista. Monica oli muuttanut kolme vuotta

sitten Hamptoniin ja sai melkein heti töitä tavernasta. Hän tuli Joshin lailla kaikkien kanssa toimeen. Jopa Aaronin kaltaisten yksinäisten susien. Aaron joi kolmatta tuoppiaan ja tunsu poskiensa kuumoittavan. Hänellä on aina ollut huono viinapää, mikä johtui siitä, että hän harvemmin joi alkoholijuomia. Osittain koska halusi säästää rahaa ja osittain, koska ei voinut sietää krapulaa. Aaron vilkaisi Joshin pöytää kohti. Heidän päiden päällä roikkui lyhty minkä valossa he pelasivat. Aaron näki kuinka joku riemuisti oikeaa vastausta ja heitti sen jälkeen noppaa. "Mikset mene ystäväsi luokse?" Monica kysyi. Hän oli kierrellyt suurimman osan illasta ympäri tavernaa kaataen ihmisten mukeihin juomia ja silloin tällöin hän tuli tiskin äärelle minuutiksi tai kahdeksi. Välillä hän kävi viemässä roskia takapihalle. "Ei kiinnosta tietovisat." Aaron sanoi, mikä oli puolittotuus. "Ymmärrän." Monica sanoi ja nappasi tiskiltä likaisen tuopin, mitä hän alkoi hinkkaamaan liinalla. "Tai ainakin luulen ymmärtäväni." Hän lisäsi, ja Aaron katsoi häntä silmiin. Sama lämmin tunne valtasi hänet niin kuin aina kun hän oli Monican lähellä ja joka kerta hän säikähti sitä tunnetta. Hän yritti keksiä, mikä Monicassa oli niin tuttua, mutta ei keksinyt mitään. Aaronin teki mieli kysyä häneltä asiasta, mutta ei uskaltanut. Häntä pelotti, että Monica ymmärtäisi väärin. "Lisää olutta!" Kuului huuto Joshin pöydästä, ja Aaron näki Joshin heiluttavan kättään Monicalle. "Tuo on minun merkkini." Monica sanoi ja täytti kannun oluella. Sitten hän lähti kantamaan sitä Joshin pöytää kohti, ja Aaron jäi taas yksin. Hänen teki mieli lähteä jo kotiin, mutta pelkäsi Joshin loukkaantuvan, jos hän lähtisi niin aikaisin. Vaikka Josh kyllä tiesi, että Aaron ei pitänyt tilaisuuksista missä oli paljon ihmisiä. Tylsistyneenä Aaron alkoi kuuntelemaan viereisessä pöydässä istuvia vakioasiakkaita. Häneltä meni hetki päästä kärryille siitä, mistä he puhuivat. "Niitä ei ole nähty näin lähellä Hamptonia yli kolmeenkymmeneen vuoteen." Kakkua hakenut mies sanoi kahdelle kaverilleen. Hän oli aina äänessä. Hän tykkäsi kertoa tarinoita. Mitä pelottavampi tarina sitä kiihkeämmin hän sitä kertoi ja tällä hetkellä hän oli kumartunut pöydän päälle. "Kuulin huhuja, että ne hyökkäsivät kaksi viikkoa sitten Hanttiin ja viikko sitten Krimloniin. Ne saattavat seuraavaksi hyökätä tänne Hamptoniin." Mies kertoi, ja Aaron kiinnostui. Hän alkoi kuuntelemaan täydellä korvalla. "Kannattaa laittaa lankut ikkunoihin ja oviin." Tarinankertoja sanoi ja läimäytti kädellään lyhyttä ja juopon näköistä miestä selkään, joka näytti säikähtäneeltä. "Vaikka eivät ne paljon vampyyreitä hetkauta." Aaron meinasi vetää olutta väärään kurkkuun. Hän yskäisi ja toivoi, että vakioasiakkaat eivät huomaisi hänen kuuntelevan heitä. Samalla hän toivoi kuulleensa väärin? Sanoiko mies, että vampyyrit olivat ehkä tulossa Hamptoniin? Toivottavasti mies oli väärässä. Vampyyrit olivat maailman toiseksi pimeimpiä olentoja. Vain pimeän noidat ja velhot aiheuttivat niitä enemmän kuolemaa ja pelkoa. Yksikään ihminen ei selviäisi hengissä jos törmäisi sellaiseen. Saatika sitten kokonaiseen laumaan. "Entä valkosipulit oven yläpuolelle?" Kysyi kolmas ja viimeinen vakioasiakas, joka oli kaksimetrisen lihaksikas nainen. Hänelle ei kannattanut ryttyillä. Ei olisi ensimmäinen kerta, kun hän pistäisi isonkin miehen aisoihin. Aaron onnistui peittämään virneensä kädellään. Hän ei halunnut, että nainen näkisi hänen nauravan hänelle. Nainen pistäisi hänet palasiksi. Aaron oli pitkä ja hoikka. Hän ei pärjäisi tappelussa voimalla vaan nopeudellaan. "Ha! Sipulit!" Tarinankertoja naurahti kovaan ääneen. "Se on pelkkä legenda. Ainoa heikkous vampyyreillä on aurinko." Hän sanoi kovaan ääneen. "Milloin ne sitten ovat tulossa tänne?" Lyhyt juopon näköinen mies kysyi. "Luulen, että ylihuomenna tai sitä seuraavana yönä." Aaron mietti kuinka moni oli kuullut asiasta? Tiesivätkö Josh ja Amanda, ehkä tulevasta hyökkäyksestä? Tiesikö Monica tai muut juhlijat? Aaron päätti kertoa heille asiasta seuraavana päivänä. Hän ei halunnut pilata Joshin syntymäpäiviä. Tavernassa oli hilpeä tunnelma ja kaikki muut paitsi Aaron näyttivät nauttivan illasta täysin rinnoin. Kukaan tuskin osasi odottaa sitä, että lauma verenimijöitä hyökkäisi kylään. Hamptonissa ei ole nähty muita olentoja kuin tavallisia ihmisiä yli

kolmeenkymmeneen vuoteen. Siellä ei ole nähty vampyyreitä eikä ihmissusia. Ei noitia tai velhoja. Hampton oli pieni kylä syrjässä ja suurissa kaupungeissa ei luultavasti edes tiedetty koko kylän nimeä tai olemassaoloa. "Kuuluuko mitään mielenkiintoista?" Monica kysyi palattuaan takaisin Joshin luonta. Hän nappasi käsiinsä taas liinan ja uuden likaisen tuopin, mitä hän alkoi putsaamaan. "Vain, että vampyyrit saattavat tulla tänne." Aaron sanoi kylmien väreiden hiipien selkäranka pitkin. Pelkkä ajatus oli kauhistuttava. "No niitä ei ole nähty täällä päin pitkään aikaan." Monica sanoi, ja Aaron ihmetteli miten rennosti hän otti uutisen vastaan. "En ihmettelisi vaikka ne tänne joku päivä tupsahtaisivatkin." "Onko sulla turvavarusteita kotona?" Aaron kysyi kiroten mielessään itsensä. Hän oli ostanut vain muutaman lankun muutama vuosi sitten ja ne olivat luultavasti jo homeessa. Hän ei ollut koskaan edes ajatellut, että vampyyrit voisivat hyökätä kylään. "Ei ole." Monica sanoi ja laski nyt puhtaan tuopin tiskille. Sitten hän alkoi keräämään roskia ämpäriin. "Mitä meinasit tehdä jos ne todella hyökkäävät?" Aaron kysyi. "Älä minusta huolehdi." Monica sanoi nopeasti ja veti pitkät mustat hiukset korvansa taakse. Sitten hän jatkoi roskien keräilyä. "Kyllä minä pärjään." "Oletko varma?" "Kyllä." Monica sanoi. "Olen vahvempi kuin miltä näytän." Hän lisäsi ja poistui sen jälkeen tavernan takaovesta takapihalle roskaämpäriin kanssa. Aaron ei ollut varma uskoiko Monicaa. Hän ei ollut kaksimetrinen tai lihaksikas. Miten hän kuvitteli pärjäävänsä laumalle vampyyreitä. Mutta sitten Aaron ajatteli, että Monica oli tavernassa töissä, missä joutui käsittelemään hankalia asiakkaita. Ehkä hän pärjäisi, vaikka vampyyrit olivatkin hieman eri sarjaa kuin tavalliset känniääliöt. Monican kadotessa takapihalle valkoinen mekko hulmuten, Aaron alkoi taas kuuntelemaan vakioasiakkaita. He eivät enää keskustelleet vampyyreistä, vaan hevosista. Aaronin teki mieli vajota maan alle niin kuin aina, kun niistä puhuttiin. Hän oli luultavasti koko kylän ainoa henkilö, joka ei osannut ratsastaa, vaikka se oli helpoin ja nopein tapa matkustaa jos halusi mennä naapuri metsää kauemmas. Hevoset villiintyivät aina hänen lähellään ja hän pääsi sellaisen selkään vain jos joku muu rauhoitteli sitä. Aaron epäili sen johtuvan siitä, että hevoset vaistosivat hänen pelkonsa. Vakioasiakkaat keskustelivat siitä, kumpi oli mukavampi tapa matkustaa. Istua hevosen selässä vai vaunussa mitä hevonen veti? Ei sen enempää vampyyreistä, ja Aaron päätti lähteä kotiin juotuaan kolmannen tuoppinsa tyhjäksi. Ensin hän kävisi onnittelemassa syntymäpäiväsankaria vielä kerran. Aaron nousi baarijakkaralta ja lähti kävelemään Joshin pöytää kohti. Saapuessaan kuuloetäisyydelle hän kuuli yhden kaveruksista lukevan kortista kysymyksen. "Kuinka monta vuotta on kulunut viimeisen lohikäärmeen kuolemasta ja haltijoiden karkoittamisesta?" "Ha!" Josh huudahti. "Eikö siellä tosiaan ole vaikeampia kysymyksiä?" Hän kysyi puhe pahasti sammaltaen. "Me elämme vuotta 1881 jälkeen karkoituksen. Tyhmäkin tuohon osaa vastata." "Älä minulle tiuski." Kysymyksen lukija sanoi, ja Aaronia alkoi hymyilyttämään. Josh oli selvästi juonot jo paljon. Mitä syvempi humala, sitä kiukkuisemmaksi hän muuttui. Hän veti välillä herneet nenään mitä omituisemmista asioista. "En minä tätä peliä ole tehnyt." Kysymyksen lukija sanoi. "Mutta olet oikeassa. Siitä on kulunut 1881 vuotta." Silloin Josh huomasi valkahiuksisen ystävänsä. "Kato Aaron!" Hän sanoi ja yritti napata Aaronia kädestä kiinni. Hän yritti vetää hänet halaukseen, mitä Aaron inhosi. Aaron osasi kuitenkin odottaa sitä ja väisti Joshin käden. Se oli tavallista käytöstä Joshilta etenkin humalassa. "Päätitkö sittenkin tulla mukaan peliin?" Hän kysyi. "En." Aaron sanoi suoraan. "Tulin onnittelemaan vielä kerran." "No höh." Josh näytti pettyneeltä, mutta parin sekunnin päästä hänen ilmeensä kirkastui. "Juo meidän kanssa edes vielä yhdet paukut." Hän sanoi ja vilkutti Monicalle, joka tuli juuri takapihalta takaisin sisään. "En minä tiedä." Aaron sanoi vaivaantuneena. Hän ja vahvat juomat eivät olleet hyvä yhdistelmä. Se oli todistettu useammin kuin kerran. "Kyllä! Minun mieliksi." Josh sanoi. "Viisi tequila shottia!" Hän sanoi

Monicalle, joka saapui heidän luokse. Monica nyökkäsi ja lähti takaisin tiskille. Parin minuutin kuluttua Aaronin kädessä oli tequila shotti ja vahva viinan haju pisti hänen nenäänsä. "Kolmosella alas." Josh sanoi ja vinkkasi silmää. "Yksi. Kaksi. Kolme." Josh, Aaron ja kolme muuta joivat tequilat ykkösellä alas. Aaronin kurkkua poltteli ja kävi se, mitä hän pelkäsikin. Hänen vatsassa alkoi pyörimään ja hän yökkäsi. Hän nosti kätensä suunsa eteen ja yökkäsi toisen kerran. "Pitää mennä." Hän sai sanotuksi, ja Josh kavereineen nauroivat, kun Aaron hölkkäsi Monican ohi tavernan takaovelle. Hän poistui pimeään ulkoilmaan ja siinä samassa, kun ovi paukahti hänen selän takana kiinni, oksennus lensi kaarella pusikkoon. Muutaman minuutin päästä hänen vatsansa oli tyhjä ja hän ei enää yökkäillyt. Hän pyyhki oksennukset poskeltaan ja istuutui nojaamaan tavernan seinää vasten. Sitten hän tunsu kuinka hän alkoi sammumaan. Aaron havahtui kolahdukseen. Hän avasi silmänsä ja huomasi, että oli vielä pimeä. Hän istui yhä tavernan takaoven vieressä, ja aamu aurinko ei ollut vielä noussut. Aaron näki naisen valkoisessa mekossa kävelevän hänen ohi suuren metallisen tynnyrin luokse. Aaron räpytteli silmiään ja katseli kuinka nainen heitti jotain tynnyriin ja nosti sitten toisen kätensä sen päälle. Naisen kädestä leimahti liekit. Nainen sytytti tynnyrin sisällön tuleen kädellään, ja Aaron säikähti. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän oli nähnyt kenenkään tekevän taikoja. Hän ei pelännyt tai inhonnut noitia ja velhoja, mutta häntä pelotti naisen tekevän hänelle jotain jos hän luuli Aaronin olevan vaaraksi hänen salaisuudelle. Kun nainen kääntyi takaisin Aaronia päin, Aaron sulki silmänsä ja esitti yhä nukkuvaan. Hän kuuli naisen askeleiden lähestyvän häntä. Kun nainen oli melkein hänen vierellä nainen huomasi hänet. "Aaron?" Nainen kysyi ja Aaron järkyttyi entisestään. Puhuja oli Monica. Aaron yritti näyttää vasta heränneeltä räpytellessään silmiään. "Kuinka kauan olet ollut siinä?" Monica kysyi. "En tiedä." Aaron vastasi rehellisesti. "Tulin tänne oksentamaan ja sitten minä sammuin." "Tule sisälle ennen kuin tulet kipeäksi." Monica sanoi ja auttoi Aaronin seisomaan. Kävellessään Monican takana hän yritti nähdä hänestä jotain merkkiä, mikä kertoisi, että tämä oli noita. Aaron ei kuitenkaan nähnyt yhtäkään sellaista merkkiä. Aaron oli elänyt koko elämänsä siinä uskossa, että noidan tai velhon tunnisti helposti. Nyt hän tajusi olevansa väärässä. Ihmisestä ei voinut ikinä tietää oliko hän taikoja ellei hän jäänyt vahingossa kiinni tai paljastanut asiaa itse. Astuessaan sisään Aaron näki, että juhlat olivat jo loppuneet. Tavernassa oli enää vain kaksi ihmistä Monican lisäksi. Yksi Joshin kaveri ja tarinankertoja. Molemmat olivat sammuneet omien pöytiensä ääreen ja kuolasivat. "Pääsetkö itsekseesi kotiin?" Monica kysyi Aaronilta, samalla kun hän kiersi tavernaa ympäri sammuttaen lyhtyjä ja kynttilöitä. "Joo pääsen." Aaron sanoi ja vilkaisi vielä kerran Monicaa. Hän vaikutti täysin samalta kuin aikaisemminkin. Jos valkeat noidat olivat Monican kaltaisia, Aaron ei osannut kuvitella yhtäkään syytä, miksi heitä vihattiin ja pelättiin niin paljon. Monica oli yksi mukavimmista ja hyvän tahtoisimmista ihmisistä, joita hän tiesi. "Hyvät yöt." Aaron sanoi ja jätti tavernan taakseen.